

Свободното движение на работниците изисква координиране на социалното осигуряване

Таня Йовева

Все повече хора пътуват в чужбина, търсят възможности за оцеляване. Обикновено в развитите страни при добър шанс те намират високо платена работа, квалифицират се, издържат семействата и близките си. Затова се налага час по-скоро да бъде уеднаквено законодателството в Европейския Съюз. Оказва се, че много са ключовите проблеми, когато хората решат да се пенсионират и да се завърнат в родната си страна. По принцип всички, които работят легално, могат да разчитат на сигурно пенсионно осигуряване. В някои страни като Гърция много се забавя изготвянето на документите. Но всички добре знаем, че все още дискриминацията е в ход, когато реши чужденец да си търси работа официално. В Испания например половината българи работят официално, а останалите в сивата икономика. Проблеми има и при използването на Европейската здравна карта. Ако три месеца не си бил в страната поради различни обстоятелства, нямаш право да ползваш тази карта. Тези и още други проблеми бяха предствени на международната конференция за свободно движение на пазара на труда, организирана от Европейската мрежа – ФРЕСКО (FRESCO). Тя е създадена в Белгия по проект на Правния университет в Гент. Неин координатор за България е проф. Катя

Владиминова – национален експерт за страната ни към мрежата от експерти по вътрешна мобилност в ЕС.

В тази организация членуват експерти от 32 страни. Години наред се занимава с изследвания в Европейското пространство за свободно движение на хората. Подготвя и доклади по поръчка на Европейската комисия.

На форума присъстваха юристи и специалисти от различни институции. Поставени бяха много въпроси, защото темата вълнува хората, тъй като проблема е актуален и търси отговори в областта на социалното осигуряване. Интерес предизвикаха докладите на проф. Константинос Кремалис от Гърция и Карлос Гарсия де Кортасар от Испания и двама представители от Европейската комисия - Йоана Казановска и Албрехт Оттинг. Последните двама работят в главна дирекция по заетостта и основно отговарят за координиране на работниците и социалната сигурност. Те изнесоха доклад за новите промени в социалното осигуряване. Мариана Всилева от МС към дирекция „Координация по въпросите на ЕС”, представител на организацията Солвит (SOLVIT), говори за свободното движение на хората в чужбина и проблемите, с които те много често се сблъскват и даде практически примери за процедурите на Българския СОЛВИТ център, свързани с координацията на социалната сигурност. Представителката на Форума за Европейски политики –Павлина Попова, юрист по образование - много подробно описа законодателството в страната ни по отношение на социалното осигуряване. Тя обърна внимание на регламентите на ЕС за координация на българската съдебна практика – предизвикателства и решения. Всяка година прави мониторинг на Европейските политики, които се реализират в България. Според нея координацията е нещо много важно, както и

анализа и оценката на въздействие върху гражданите. За това трябва да отговаря на техните потребности.

Кодекса за социалното осигуряване се е променял 115 пъти. Само през 2010г е получил 10 изменения, а през 2015 – 6. Безспорно са необходими ясни концепции за развитието социалното осигуряване.

Всички присъстващи бяха единодушни с тезата, че в Европейския Съюз е необходимо да се изгради стройна система за уеднаквяването на законодателството и създаване на единен пазар на труда.

Хората на свободното движение имат права и те са преносими. При пенсиониране от Социалноосигурителния институт може да се изискат по официален път необходимите документи от работодателите в другите страни, за да получат необходимото обезщетение. Съответно всеки пенсионер може да избира в коя Европейска държава да получава пенсията си.

На никой не може да бъде отказано обезщетение за това че живее в друга държава.

Съветът на ЕС нееднократно е изтъквал необходимостта от добра преценка на всеки отделен случай, което е огромно предизвикателство за администрациите на социалното осигуряване в държавите при съответното обезщетение.

Сигурни ли са жените осигуряващи нашата сигурност в МВР

Таня Йовева

Фондация „Общество и сигурност” с директор Радостина Якимова представи резултати от изследване на равнопоставеността на половете в МВР. Това бе направено по проект, спечелен от „Фонд за жените”. На срещата присъстваха работещи в МВР и студенти от Академията. Да си

полицай е призвание. Не всеки може да работи на терен и затова присъстващите предложиха да има пробен срок на желаещите да работят на терен, който да бъде 6 месеца, за да може всеки да провери себе си. Предпочитанието е мъже и жени да работят на терен по двойки. Изненадах се много, когато разбрах, че в академията постъпват тези младежи, които силно искат да бъдат полицаи. Кристиян Николов от Монтана сподели: „За втори път тази година кандидатствах в Академията на МВР, защото това бе моята мечта и ме приеха. Миналата година отидох при приятели в Испания, но разбрах, че там не е моето място и отново се върнах в България. Нищо по-благородно няма от това да помогнеш на човек и да го спасиш. Ние младите също смятаме, че трябва да настъпят големи промени в МВР и те да бъдат позитивни. Промени трябва да има и в образованието ни и да се обърне по-голямо внимание на практиката, а не на теорията, за да можем още от рано да навлезем в работата”.

В проучването са участвали 222 човека. Едва 4% са жените, заемащи оперативни длъжности. Най-висок дял е в Столична дирекция на вътрешните работи – 20%. В определени структури преобладават мъжете – 98% и при подбор на персонал се предпочитат мъже. Притеснително е, че работещите в МВР застаряват и само 8% са младите хора от 26 до 30 години.

Служителите на МВР осигуряват повече средства в семейството си от техния партньор в живота. Разбрах нещо много интересно – когато и двамата родители работят в МВР са намерили приемлив начин за отглеждането на децата си. Като са на работа, други колеги, които не са на смяна им вземат децата, за да се грижат за тях. Създали са си така наречената Комуна.

Нетната заплата на служителя е между 650 и 1200лв. Няма дискриминация по отношение заплащането. То е еднакво по отношение на позициите, които заемат мъжете и жените.

Данните, които са предоставени от Дирекция: „Информационно – аналитична дейност”, са следните: 28 са Дирекциите в МВР. Общият брой служители са 47 440. Жените са над 10 800 или 23% от общия брой. 165 са жените работещи на терен до 25 години. В главна Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението” работят най-малък брой жени. Категорично се е потвърдила хипотезата за закрилническо отношение на мъжете към жените. На телефонна линия 112 работят представители от МВР, предимно жени, които умеят добре да слушат и да асимилират казаното от клиентите. Жени преобладават и в отдела на разследващите полицаи, защото работата е на нормиран работен ден и е предимно административна.

Дискриминацията по пол, възраст и етнически признак е много малко като преобладава тази по възраст. Не съществува различно заплащане и критерии за кариерно развитие за двата пола, но има разлика при мотивацията за постъпване на работа. Голяма част от жените постъпват на работа в МВР, защото това им дава сигурност – излизат по майчинство и знаят, че няма да бъдат съкратени, имат сигурен доход и работно място. За съжаление интервюираните споделят, че нямат кариерно развитие. Липсват конкурси за повишаване на нивата и прозрачното им провеждане. Ясно се заявява, че изграждането в длъжност не зависи от качествата и уменията на служителите, а от близостта с началника и политическото ръководство. Шейсет процента от хората в МВР са с висше образование, което говори, че може да се помисли за издигане на кариерното развитие

на служителите и за организирането на квалификационни курсове и обмяна на опит с развитите страни.

Напоследък много се говори за подобряване условията на труд на работните места. Аз самата съм правила много интервюта с полицаи в различни градове на страната свързани с домашното насилие и се оказва, че тези хора , за да могат да работят, си носят от дома си химикалки , хартия и пишещи машини, а помещенията, в които работят са под всякаква критика. Слушам, че някои полицаи, прокурори, съдии не си вършат работата отговорно по отношение на станалите убийства и други тежки престъпления. Това говори, че както всички негативни неща в страната и тези се вършат, защото извършителите са сигурни, че няма кой да инспектира работата им или това ако се прави е формално.

Нека всички да си пожелаем да работим така, както ни диктува съвестта и дълга, за да потръгнат нещата и в нашата страна.

Първа изложба на незрящия фотограф – Стойо Петков

Таня Йовева

За неговата изложбата чух по програма „Хоризонт“ на БНР и го потърсих. Тя бе показана в Музеен център за съвременна история – Пловдив. От разговора със Стойо Петков разбрах, че е много борбена личност и вярвам ще успее да организира изложба и в София, за каквато той мечтае.

Стоййо Петков е завършил средното си образование в частна английска гимназия и фотографски курсове. Това много му помага да разширява дейността си и в чужбина и да рекламира България с хубавите си фотоси. Още от малък обича да снима, да събира календарчета и картички и така

обиква фотографията. Усилената работа започва от 2008г. Заедно с родителите си – бизнесмени – обикалял България. Снимал е природните красоти, връх Ботев, Родопите и какво ли още не. Всичко интересно, което му попадне под обектива влиза в неговите снимки. Сега на изложбата си е представил 35 фотоса.

Посетил е и много европейски градове като Виена и Париж, където е заснемал замъци, архитектурните особености на градовете. Не е пропуснал и Охридското езеро. Той е с 15% зрение и добре знае, че трябва да работи много повече от другите, за да успява да се доказва. Остатъчното зрение

му помага да извършва поставените си задачи и да върви уверено напред . Амбицията, упоритостта му са верен негов спътник в живота . Не са малко хората, които му помагат. Редом с него върви и един спортен клуб. Заедно с членовете му той обикаля страната и чужбина.

Ежедневието на Стойо Петков е напрегнато. По цял ден той прекарва пред компютъра – работи с международни сайтове – предлага снимки. Благодарение на добрата фотографската програма обработва снимки, каталози, плакати. Чрез снимки отрзвава и актуални събития. По-трудно му е да работи с живи хора. Снима артисти от театрални спектакли. Една от тях е Бойка Велкова от пазарджишкия театър. Предлага проекти за плакати.

От него разбрах, че е самоук. Самоук човек, който знае какво иска и как да го постигне. Повечето хора в днешно време са объркани и им е трудно да се справят с предизвикателствата на живота, а ето че Стоюйо Петков, лишен от по-голямата част от зрението си, постига желани резултати в работата си с много усилия и хъс.

Той се стреми да бъде стриктен в професията си, изисква от себе си, за да бъде безупречен фотограф. Безспорно младостта му дава сили и желание да работи и твори в своята област. От снимките представени на изложбата, най-много харесва Пловдивския амфитеатър, Охридското езеро с пейзажите около него, големите катедрали и храмове. Благодарен е на своите родители, които са го възпитали в труд и постанство. Те обичат да пътуват и той винаги е с тях.

ФОТО
изложба
Обектива-моето трето око

Първа самостоятелна изложба на
фотограф Стойо Петков
"Музеен център за съвременна история"
Откриване на 08.10.2015 от 18.30
Адрес: ул. „Ангел Букорещлиев“ 14

Срещнах ви с един човек, за когото зрението не е пречка за постигане на желаните мечти. Фотографията за него е голямата му страст, която му показва как да се развива и утвърждава като млад талант. Не случайно е заслужил своите първи успехи. Нека му пожелаем едно прекрасно щастливо бъдеще с приятелка до себе си!

Равнопоставеността между половете ще бъде включена във всички държавни политики

Таня Йовева

Равнопоставеността между половете ще бъде включена във всички държавни политики според вицепремиера и министър на труда и социалната политика Ивайло Калфин. Това той заяви по време на изнесеното заседание на Националния съвет по равнопоставеност на жените и мъжете към Министерския съвет, на което бе обсъден проектът на закон за равнопоставеност между жените и мъжете.

Всички добри идеи ще бъдат включени в проекта, който екипът на МТСП ще подготви за обществено обсъждане. Министърът подчерта, че приемането на този нормативен акт е приоритет за българското правителство.

Заместник-министърът на труда и социалната политика Лазар Лазаров акцентира върху значението на равнопоставеността между половете за постигане в Европейския съюз на икономически растеж.

Той представи данни на Националния статистически институт, които отчитат тенденция към намаляване дела на заетите жени у нас. Средната работна заплата на жените е по-малка в сравнение с тази на мъжете, отчита статистиката. През 2012 г. разликата в заплатите е около 21%, а през 2013г. намалява до 20%. Заетостта на мъжете е най-висока в преработващата промишленост и строителството, докато търговията, образованието, хуманното здравеопазване и социалната работа са преобладаващите сфери за заетост при жените.

Изнесеното заседание на Националния съвет се осъществява с финансовата подкрепа на програма ПРОГРЕС на Европейската Комисия по проект „Равенство във вземането на решения в икономиката”. Проектът цели да подпомогне националната политика за равенство между половете, като насърчи равнопоставеността между жените и мъжете във вземането на решения в икономиката.

ПРОЕКТОЗАКОН ЗА ФИЗИЧЕСКИТЕ ЛИЦА И МЕРКИТЕ ЗА ПОДКРЕПА – НЕОБХОДИМОСТ ИЛИ СРЕДСТВО ЗА СТРЕС

По проект „Овластяване на полагащите дългосрочна грижа в семейството”, Фондация "Център за изследвания и политики за жените"

проведе диалог на тема "Нуждата от промени в българското законодателство, които биха облекчили полагащите грижи в семейството - обмяна на опит от правни и социални казуси от практиката". Проектът на ЗАКОНА ЗА ФИЗИЧЕСКИТЕ ЛИЦА И МЕРКИТЕ ЗА ПОДКРЕПА бе представен в София, Велико Търново и Карлово.

Той засяга полагащите дългосрочна грижа. Неформалната дългосрочна грижа за недееспособни възрастни или хора с увреждания в семейна среда затруднява, а често прави невъзможно съчетаването на професионалния и семейния живот, води до влошено здраве и социална изолация на онзи, който я полага. Полагащите грижи сами се превръщат в уязвима група, която е „невидима” за обществото.

Проектът „Овластяване на полагащите дългосрочна грижа в семейството" (С грижа за грижа) се финансира в рамките на Програмата за подкрепа на НПО в България по Финансовия механизъм на Европейското икономическо пространство.

Дискусията предостави възможност за обсъждане на проекта на Закон за физическите лица и мерките за подкрепа и казусите, свързани с бъдещото му прилагане. Той засяга хората, които полагат грижи за свои близки, които в резултат на интелектуално затруднение, психично разстройство или деменция, изпитват сериозни затруднения да разбират естеството на своите решения и на последиците от тях при извършване на конкретни правни действия.

Сложни са действията предвидени в Закона, за човека, които ще бъде обслужван от дадено лице или близки хора. Това кой ще го обслужва ще се решава от кмета на общината или от съда, който на всеки две години ще се събира и ще обсъжда кандидатите, които ще полагат грижи за хората с увреждания. Сериозно трябва да се помисли по този закон, защото процедурите, които ще трябва да се извършат са много сложни и изискват

не само време, но и средства, които едва ли в повечето случаи хората с увреждания имат. Те нямат необходимата юридическа подготовка, нито възможностите да решават как да живеят. Не е гаранция, че и неправителствените организации ще имат капацитета да им помогнат успешно.

Нека по-добре да им помогнем и да им окажем подкрепа вместо да ги натоварваме с излишни задължения.

Председателят на БЧК с награда за милосърдие и хуманизъм

На VI Балкански конгрес по история и философия на медицината (Пловдив, 23–25 октомври 2015 г.), председателят на Българския Червен кръст Христо Григоров бе удостоен с престижната награда на Балканската Асоциация по История и Философия на Медицината „ЗЛАТНА ХИПОКРАТОВА КЛЕТВА” за проявено милосърдие и хуманизъм в медицинското образование, здравеопазването и обществото.

Присъденото отличие е високо признание за дългогодишния принос на Христо Григоров като председател на БЧК при утвърждаването на непреходните принципи и ценности на хуманитаризма.

КРЪВОДАРЯВАНЕТО - ПРОЯВА НА ХУМАННОСТ

Таня Йовева

Управителният съвет на Българския червен кръст се отнесе с уважение към дарителите на кръв от цялата страна. Председателят господин Григоров връчи плакети на дългогодишни кръводарители. Това бе

едно признание за желанието на тези хора да бъдат полезни на нуждаещите се. Знаете ли, че всеки ден в България 600 души се нуждаят от преливане на кръв, от които 200 деца. Затова попитах някои от кръводарителите какво ги е подтикнало да даряват кръв. Напоследък се говори „че е полезно да даряваш кръв „защото се чувстваш по-здрав» и организма се обновява.

Разговарях с няколко дарители на кръв. Попаднах на изключително културни хора с чувство на отговорност към съдбата на другите.

Таня Димитрова от Ямбол се оказа много разговорлива. Жена на средна възраст с три деца. Те също през този месец са дарили кръв. По професия тя е икономист-счетоводител и работи в община Тунжа.

Тя се чувства морално удовлетворена от себе си. Според нея да даряваш кръв е житейска философия. Таня е израстнала в голямо семейство и много добре разбира какво означава грижата за другия. Повече от 30 години Таня е дарителка на кръв, защото добре осъзнава какво значи да бъдеш полезен на другия до теб. За нея в българина дълбоко е заложено милосърдието. Боли я това, че в тази държава липсва контрола и институциите, които да упражняват този контрол. Щастлива е, че нейните три деца са останали да живеят в България. Но за съжаление държавата не прави необходимото младото поколение да остане в родината си. Иска и се да вярва, че най-после българина ще вдигне глава, защото е равностоен гражданин на Европа. Ние имаме заложби и можем да се гордеем с много неща. Както напоследък младите ученици и студенти показват това в различни олимпиади.

Българинът трябва да се приема такъв какъвто е, да обича себе си. Опасява се, че стара Европа иска България да стане старческият дом в семейството на Европа.

Ние трябва да си подредим вътрешната политика и да гордеем, че сме

българи и да се възползваме от това, което ни предлага външният свят. Таня смята, че популяризирането на каузата ще спечели много привърженици.

"Дари кръв - спаси живот". Това е нещо, което всеки трябва да носи в сърцето си, а да не разчита на показност. Миналата година Таня е получила признание от областната управа, „а сега този плакет” - казватя - „е за младите хора в региона, които ще бъдат доброволци”.

Ето какво сподели и Иво Йорданов от Варна - оперен певец. Повече от 17 години дарява кръв. През март за 30-ти път е дарил кръв. Когато става пълнолетен Иво се почувствал човек, който може да прави всичко - да кара кола, да дарява кръв. „Благодарение на хематолога доктор Стефанова и на останалите в екипа той продължава да бъде дарител. Хората от хематологичния център той чувства, като приятели. В живота си Иво се стреми преди всичко да показва добрина. Не го прави за показност, но по-важното е, че оказва помощ на другите хора в трудни за тях моменти. Освен икономическата в България духовната криза е голяма и не искаме да помним заветите на нашите деди. Променяме се все по-рядко слушаме народните песни, играем народните танци и забравяме какво значи да дариш от сърце своята кръв.

При нас дойде и Йордан Григоров от Шумен. Той вече има 27 кръводарявания. И е родител на две деца. За първи път получава признание от Председателя на БЧК – г-н Григоров и е много благодарен и развълнуван за вниманието, което му е оказано. Започнал е да дарява кръв когато е станал пълнолетен. И оттогава редовно дарява кръв, защото го прави с любов и желание. Отзовава се всеки път когато му се обадят от хематологичния център.

С радост приема факта, че е сред 15-те номинирани дарители в страната. Галя Григорова е ръководителя на центъра по хематология, която добре го

познава и разчита на него в трудни ситуации. Прави му впечатление факта, че е номинирана и жена от Враца, която е била 165 пъти кръводарител.

Истинско признание е това, че все още има добри хора, които не се колебаят да правят добро и да връщат хората към живота.

Таня Боргоджийска – за изгубеното детство и намереното бъдеще

Детство мое, реално и вълшебно,

детство мое, така си ми потребно.

Все се мъча света да обгърна

яхнал пръчка при тебе да се върна.

Ралица Петрова – журналист

Пълно е с деца. Те тичат, смеят се... Лудуват под жарките лъчи на слънцето. Само тя стои настрана. А така й се иска да бъде като връстниците си... Да не се чувства различна... Какво е да имаш детство не като другите? Какво е да ти се иска да поиграеш на гоненица, а да се задъхаш само докато се наведеш да завържеш връзките на обувките си? Какво е да изгубиш майка си, когато си на осем, а самата ти не се чувстваш добре? Оставяш ли се на течението, или продължаваш да се бориш? На чия помощ разчиташ? За пръв път гласчето на Таня Боргоджийска се чува на 5 април 1989 г. в родилното отделение на пловдивската болница. Тя е сладко бебе като всички останали. Радостта на семейството й обаче е помрачена от един немаловажен факт – малката принцеса има сърдечен проблем. От този момент започва адското ходене по мъките. Болниците се обикалят една по една... Още ненавършила годинка, на Таня е направена сърдечна операция. След интервенцията обаче щастието е пълно, защото се оказва,

че тя е абсолютно успешна, като сърцето на малкото момиченце се възстановява напълно. И все пак: „Детството ми не бе никак лесно, защото не бях като останалите деца. От I до началото на IV клас буквално живеех в санаториум за сърдечно болни в град Баня”, разказва днес 26-годишната Таня. И продължава: „Там бях под постоянен лекарски надзор. Там учех. Прибирах се вкъщи само за ваканциите. Най-тежки бяха налаганите ми ограничения. Забраняваха ми се физически натоварвания, трябваше да избягвам слънцето, защото често ми течеше кръв от носа... А за едно 10-годишно дете, заобиколено от свои връстници, които нямат проблеми със здравето, е много трудно да изпълнява тези забрани“. През този тежък за малкото момиче период, животът му поднася още един непосилен удар. Едва 8-годишна Таня губи майка си, която се разболява от рак на гърдата. „Семейството ми се състои от баща ми, баба ми и брат ми. За съжаление майка ми почина от рак на гърдата, когато бях на 8 години, но за щастие имам страхотен баща, леля и баба, които не позволиха на мен и брат ми да усетим нейната липса. Баща ми е строител, а брат ми работи в районната ферма. Двата се грижат за мен и баба. В общи линии най-обикновено българско семейство, като изключим приключенията, които са имали и продължават да имат покрай мен и с мен“, не спира разказа за живота си Таня. Въпреки всички перипетии, през които трябва да премине, Таня учи и завършва средното си образование в професионалната гимназия в град Раковски, където живее, специалност "Моделиране и изработване на облеклото от текстил". „Откакто се помня съм имала проблеми като задъхване, лесно изморяване, ниско кръвно дори и 1 - 2 припадъка, но с годините тези симптоми започнаха да се усилват. Всяка година ходех на контролни прегледи в София, за да следят състоянието ми и всяка година отговорите на лекарите за моите оплаквания бяха едни и същи: "Нищо ти няма, сърцето ти е напълно здраво". А аз се чувствах все по-зле и по-зле.

Бях стигнала до там, че на всеки 10 - 15 крачки трябваше да спирам, за да си почивам, въпреки че вървах като костенурка. Изморях се дори когато се навеждах да си завържа обувките, или сутрин докато се обличах. А докторите ми казваха, че съм напълно здрава“, спомня си Таня. Стига се до там, че казват на леля й, че всичко е на психическа основа. Според „видни специалисти“ момичето симулирало симптомите, защото търсело внимание. Затова трябвало да се консултира с психолог. За щастие семейството ми не им се върза и продължи да ме води на контролни прегледи, допълва Таня. Годината е 2008-а. Таня навършва 18 години и сменя кардиолога си. Тогава идва новият шок. Лекарят обяснява на момичето, че не само е болно, но и страда от рядко заболяване. Поставената диагноза е „Белодробна артериална хипертония“. „Кардиоложката беше много изненадана, че съм издържала толкова време без абсолютно никакви лекарства. Защото освен всичко друго, предишните доктори не ми бяха изписвали и лекарства. Чувствата, които изпитах, бяха едновременно на объркване и облекчение. Облекчение, че все пак не съм луда и наистина ми има нещо“, връща се в миналото Таня. Облекчението от поставената диагноза и съпътстващото объркване продължават. Следват контролни прегледи на всеки три месеца, както и нови, и нови лекарства, защото старите вече не действат. Състоянието на Таня се влошава, независимо от лечението. Тя не може повече да продължава по този начин. И въпреки че е повече от очевадно, че е необходимо предприемането на нещо радикално, последвалата новина идва като ужасяващ шамар. Оказва се, че единственият шанс на Таня да продължи да живее е... трансплантация на бял дроб. Тези думи тя чува през декември 2010 г. на поредния контролен преглед. „Уау!!! Трансплантация на бял дроб!!! Представи си ужаса, който изпитах при произнасянето на тези думи. В първия момент се попитах: ама правят ли такива трансплантации въобще?

Тогава за пръв път осъзнах колко съм зле и през какво ще трябва да мина, ако искам да живея“, разказва Таня. Момичето посреща Новата 2011 година вече включена в българския списък на чакащите за белодробна трансплантация. Четири години по-късно – през декември 2014 г., вече е включена в европейския списък. В България все още такива трансплантации не се правят, затова Таня заминава за Виена, Австрия, където са капацитетите в тази област и хората, които „могат да правят чудеса“, както самата тя казва. Българката трябва да е на разположение във всеки един момент при подходяща донорска ситуация. Нейното чудо се случва на 31 юли 2015 г. Таня се сдобива с чисто нов, здрав бял дроб. „Първото нещо, което почувствах, когато се събудих в интензивното след операцията, беше облекчение, че най-после се свърши и вече дишам нормално. Същевременно не можех да повярвам, че е истина и в мен има нещо чуждо, което едновременно е мое и не е и на което дължа живота си. Казах си: "Таня, ти успя! Жива си и сега вече е време да живееш истински!“, разказва тя. И не скрива радостта си от факта, че се възстановява успешно и с цялото си сърце благодари на семейството, близките и приятелите си за подкрепата и обичта, която са й дали, и без която, по думите й, едва ли е щяла да се справи. Затова на всички страдащи, не само от редки заболявания, Таня казва никога да не допускат да останат сами в болката и борбата си; да не отхвърлят помощта на семейството, близките и приятелите си, защото „оставайки сами с болката и проблема, състоянието, в което се намирате, само ще се влоши и задълбочи. Не позволявайте на отчаянието да ви надвие, винаги носете усмивка върху лицето си и никога не си и помисляйте, че не бихте се справили. Защото човешката природа е уникална и сам по себе си човек е способен на всичко, стига да го иска и да го повярва“. Таня е изключително борбен човек. Без детство като другите, днес вече тя има шанс да изживее изключително

настоящото си и да крои планове за бъдещето си. И въпреки че първата година след трансплантацията ще е свързана с възстановяването ѝ, тя няма търпение да се завърне в България, да се събере отново със семейството и приятелите си. След което ще научи немски език, а може малко и да попътува... Дотогава ще препрочита любимата си книга на Иво Иванов „Кривата на щастието“, ще слуша последната песен, която я е завладяла, най-малко 10 пъти един след друг и ще повтаря любимата си максима: никога не забравяй кой си и откъде си тръгнал...

ПРАКТИКАТА И ПОСТОЯНСТВОТО В ТЕХНИКИТЕ ЗА САМОПОМОЩ

НАЦИОНАЛЕН АЛИАНС НА ХОРА С РЕДКИ БОЛЕСТИ за втори път през тази година организира ОБУЧИТЕЛЕН СЕМИНАР за алтернативни техники и методи за самопомощ за хора с редки диагнози на тема „ПРАКТИКАТА И ПОСТОЯНСТВОТО В ТЕХНИКИТЕ ЗА САМОПОМОЩ – НАЧИН ЗА ПОДОБРЯВАНЕ НА ЗДРАВЕТО“. На 10 и 11 октомври 2015 г. в хотел „Русалка“ – гр. Пловдив се проведе семинара. Беше открит от г-н Владимир Томов – Председател на Националния Алианс на хора с редки болести. В тези два дни пациентите и техните близки се запознаха с разнообразни методи за самопомощ и взаимопомощ. Ежедневното усилие да си помогнем дава високи резултати в процесите на интеграцията и социализацията на хората с редки болести .

Организатор на семинара Йорданка Петкова, снимки Христо Енев и Диан Лапавичев.

„Лечебната сила на българския фолклор“

Поли Паскова е родена и живее в град Банкя – София. Омъжена е, с три деца. Певицата е с две висши образования – Спортна Академия със

специалност треньор по баскетбол и „Защита на Културно Историческото Наследство на България“ към УНИБИТ. Поли Паскова е един от най-добрите фолклорни изпълнители и е пример за възраждането на българския фолклор чрез представянето му в съвременен и атрактивен вид. Гласът ѝ е специфичен, топъл, приятно галещ с уникална бленда. Една от малкото певици, която налага авторска музика на фолклорна основа, изпълнява и автентични песни. Тя е и бивша национална състезателка по баскетбол - 4-то място в Европа, многократен шампион и вицешампион на страната ни. Всяка година певицата изнася около 100 концерта годишно в българските кметства и общини, пред многохилядна публика. Аудиторията на нейните песни обхваща всички възрасти. През последните години интереса към фолклора ни е доста голям и много млади хора се записват на народни танци. Има много чудодейни и документирани случаи на изцеления от нейни песни. С радост участва в семинара, говори за изцелителната сила на фолклора ни, за силата на ритмиката на българските народни песни.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Преди следващия лектор детска фолклорна група „Деница” поздрави присъстващите. Малките артисти бяха щастливи от възможността да се изявят пред Поли.

Децата от танцова трупа "Деница" бяха приятната изненада в паузата между презентациите.

„Видове техники за освобождаване от страхове и отрицателни емоции”

Д-р Мариета Желева е лекар със специалност Дерматология и козметология. Университетски преподавател по кожни и венерически болести. Сертифициран терапевт по енергийна психология. Акредитиран международен преподавател по СКЕНАР-терапия. Доказан лечител, съчетаващ разнообразни методи от областта на енергийната медицина. Като квалифициран иглотерапевт с дългогодишен опит е била завеждащ и на специализиран физиотерапевтичен кабинет с иглотерапия, лазери и рентген. Обучава се при изтъкнати международни преподаватели по СКЕНАР-терапия, притежава майсторски клас и е основател на първия СКЕНАР-център в България. Като преподавател за последните 10 години е обучила над 170 специалисти. Била е гост-преподавател в Ирландия, Швейцария и Англия, провежда регулярно обучение на СКЕНАР-терапевти в Лондон. Д-р Желева работи в Център “Енергийна медицина” - Пловдив.

Невро лингвистично програмиране

Иво Димитров Както обича да казва, той е програмист ... на мозъци. Занимава се с НЛП терапии и онлайн маркетинг консултиране. По този начин той помага на съзнателните предприемачи да намерят мисията си и да постигат целите си по един хармоничен и естествен начин. Иво

провежда обучения и уъркшопи, с помощта на които хората изясняват за себе си къде са, къде искат да стигнат и как да го направят.

Време е да изпробваме силите си в постигане на цели

Също така им помага да подобрят бизнеса си и да привлекат повече клиенти. „Депресии, фобии, страхове, всички тези негативни емоции и преживявания са плод на нашето въображение и може да се променят“, е убеден НЛП терапевтът Иво Димитров. С вече утвърдени методи от създателя на терапията Ричард Бандлър подобряваме своя живот Иво е завършил курс при един от първите трейнъри у нас Алекс Попов. И има сертификат, подписан от създателя на НЛП Ричард Бандлър.

„Су Джок“ терапията – едно от откритията на 20 век

Марияна Анастасова За себе си: „Аз съм писател, лектор, консултант по позитивна психотерапия, преподавам су джок и различни теми от областта на личностното развитие. В първата част от своя живот като телевизионен журналист създадох много документални и художествени филми, бях автор и водещ на предавания за култура и здраве, денят ми започваше и

завършваше с прожекторите в студиото и на снимачната площадка. Смятах, че съм открила своето призвание, но въпреки множеството ми постижения в журналистиката, оказа се, че това не е така.

Разделителна линия в живота ми постави раждането на малката ми дъщеря Димана, моето „специално дете“. В резултат на седемгодишния си опит с различни техники и методи, които прилагам, за да ѝ помогна да започне да се движи, да се смее щастливо, написах първата си книга „Да докоснеш звезда“.

Димана ми показа един друг път, който, както по-късно си дадох сметка, винаги е стоял пред мен и ме е подканял да поема по него, но аз не съм го виждала, а може би просто не ми е стигал кураж.

По това време се срещнах със СУ ДЖОК - уникалната система за лечение и поддържане на здравето, открита от южнокорейския учен проф. Пак Же Ву. Започнах да я опознавам, изучих я до основи, прилагам я от години и я преподавам на всички, които желаят да поемат отговорност за своето здраве”.

Техниката „Боуен“ – холистична терапия, която настройва тялото да се самолекува

Елена Лесова е дипломиран и практикуващ Магистър Кинезитерапевт. Акредитиран Боуен терапевт. Родена в гр. София, израснала в гр. Търговище, а по настоящем живее и работи в гр. Пловдив. През 2001г. се дипломира като Магистър по Кинезитерапия към факултета по Обществено Здраве на РУ „Ангел Кънчев” гр.Русе. Пред 2006г изкарва и Магистърска степен по Психология към ВТУ „Св.Св.Кирил и Методи”. Има натрупан опит повече от тринадесет години в сферата на общественото здравеопазване, като кинезитерапевт. През годините преминава различни курсове за преквалификация, но основните и интереси са за развитие в сферата на нетрадиционните методи за лечение на психо – емоционалното и физическо здраве на човека. Има щастието да попадне в Австралийската Академия по Боуен Терапия, където открива нови хоризонти и живота и се променя.

Как да продължим след диагнозата рядко заболяване - откъде да намерим помощ, сили и подкрепа?

Елена Енева е психолог, който се обучава за психотелесен терапевт при Мадлен Алгафари. Майка на две деца с рядко заболяване, преживяла всички трудности с намирането на диагноза, лечение и надежда. Свидетел на силата на състраданието, идващо от непознати хора. Оцеляла и продължила напред след болката от загубата на децата си. Дългогодишен отдаден активист в сферата на редките болести, запозната с проблемите, с които се сблъскват хората с различни заболявания, оказала подкрепа на много родители след диагностицирането на детето им. Според нейния личен опит болестта срива целия ти досегашен свят и те принуждава да намериш нова опора, нови ценности, нови приятели. Тя променя живота

на цялото семейство и унищожава мечтите и плановете. Остава те объркан и уплашен и се чудиш как да продължиш напред. Кой може да помогне? Как да постъпиш? Ели ще поговори за всичко, което помага и пречи по пътя към по-спокоен и щастлив живот, когато човек е изправен пред предизвикателството- рядко заболяване. Как да съхраним семейството и връзките си по време на това изпитание. Как да запазим себе си и психиката си.

„Кодовете на нашето са записани в Акашовите ни здраве записи”

Милуш Кадиев преподава Акашови записи, води медитации, енергийни практики, провежда индивидуални консултации и др. Посещавал е различни курсове, усвоил е множество техники и практики, има широк спектър от интереси и опитности в работата с енергийни, физически, духовни и езотерични течения. В живота си Милуш преживява своя житейски катарзис - губи всичко в материалния свят, за да достигне до момента, когато разбира, че по-голяма подкрепа от онази на Духа няма и уповавайки се на Бог и вярата си, изгражда нов живот посветен на служенето и заземяването на високите божествени енергии.

Светци на 20 ти век и чудесата им

Отец Радослав Паскалев е свещеник от 10 години. Служи в параклиса „Св. Козма и Дамиан” в Пловдив, където благодарение на него има икона на света Матрона Московска и частица от нейните мощи. Всеки ден малкият параклис е препълнен с хора, които търсят и намират изцеление на болестите и страданията си, молейки се пред чудодейната икона. Отец Радослав казва, че Бог го е насочил към служението в църквата. От самото начало на активния си живот имал други идеи за бъдещето си, но тръгнал по пътя на духовността. Така разбрал, че това е призванието му. В рода си

има немалко свещенослужители. Отецът е на мнение, че всеки човек идва със своето призвание и таланти на тази земя.

НЕМСКИ АПАРАТ ЗА МАТРИЧНО-РИТЪМНА ТЕРАПИЯ

С немски апарат за матрично-ритъмна терапия бързо и ефикасно се решават редица здравословни проблеми на опорно-двигателния апарат. Именно с този апарат стана и невъзможното, премахнаха парализата на лявата част на лицето на прегазено от камион момче.

Той е разработен за космонавти и се използва срещу атрофия на мускулите. Добре повлиява спирането на болката във врата, гърба и кръста и обострените хроничните заболявания на опорно-двигателния апарат. Лечението е възможно без лекарства. Решението дава екип немски изследователи в университета в Ерланген, Германия, под ръководството на доктора по медицина д-р Улрих Рандол. Те създават малък, ръчно преносим апарат - механично-магнитен резонатор, чрез който се извършва матрично-ритъмна терапия /MaPиTe/.

Какво се постига с него? Всеки знае, че сърцето работи в ритъм, мозъкът действа в ритъм, всички клетки в човешкото тяло се движат в ритъм. В правилното пулсиране на клетките е коренът и на здравето, и на болестите, установява д-р Улрих Рандол. Немският учен стига до извода, че по чисто механичен начин може да се вкара увредения участък отново в ритъма на тялото. Въз основа на тази теза създава MaPиTe, чрез който се извършва матрично-ритъмна терапия. Рехабилитатор движи уреда по увредения участък на тялото. Апаратът произвежда механични пулсации, които деликатно и хармонично карат клетките да затрептят в правилния ритъм.

MaPиTe възстановява нормалното състояние на мускулатурата и така решава проблемите на опорно-двигателния апарат. Използва се при

счупвания, болезнени артрози на големите стави (тазобедрена, коленна, раменни стави), наранявания на мускулите и сухожилията, втвърдявания и схващания на мускулатурата, проблеми във врата и гърба, при трудно заздравяващи рани, болезнени лимфатични състояния, постоперативни отоци на крайниците, хронично главоболие, мигрена и др. Това е техника с дългосрочно оздравително действие при лечение на остри травми и при хронични заболявания на опорно-двигателния апарат.

Матрично-ритъмната терапия дава отличен лечебен ефект при "неизлечимите" болки в гърба, кръста, тила, както при редица други болки, от които страдат масово хората у нас и по света.

При това подобряването на здравето е в кратки срокове. С Матрикс уредът д-р Рандол спасява от ампутация пръстите на краката на д-р Масаро Емото – изследовател, автор на бестселърите „Послание на водата” и „Тайното послание на водата”. Гангрена, вследствие на диабет, засегнала крайниците на японския учен, перспективата била ампутация. След 3 процедури при д-р Рандол през 2008 г. д-р Емото вече е здраво стъпил на земята със здрави крака.

Матрично-ритъмната терапия се прилага в 15 страни в света от над 3 000 лекари, рехабилитатори и масажисти. Статистиката сочи, че благодарение на нея в 40 процента от случаите се избягва ортопедична операция. За много известни личности като Роджър Федерер – тенисистът с най-много титли от големия шлем за всички времена, Ашрита Фърмън - човекът с регистриран най-голям брой екстремни рекорди в книгата на Гинес и много други тя е „терапията на новото хилядолетие”.

В България МаРиТе основно се прилага в Духовна и здравна академия „Гарабитов” в София и Пловдив. „Екипът от рехабилитатори и лекари е постигнал завидни успехи”, подчерта д-р Рандол при посещението си в България през 2011 година.

Именно с революционния немски апарат, който се използва и от космонавтите срещу атрофия на мускулите, в център „Гарабитов“ направиха и невъзможното - премахнаха парализата на лявата част на лицето на прегазено от камион момче. За случая на Валери Стоилов научи цяла България от телевизията.

Катя Стайкова

До каква степен се вслушваме във вътрешния си глас

Таня Йовева

Много пъти съм чувала хората да казват "Послушай вътрешния си глас". Често пъти съм се питала успяваме ли да чуем какво той ни казва. Обикновено - когато на човек му предстои голямо събитие или тежка операция, много се вълнува, но има един глас или усещане, че не трябва да го прави в определения ден, но не обръщаме, внимание какво вътрешния глас ни подсказва... Тръгваме по навик към предстоящите ни събития без много да се замисляме. Едва след време се разсъждаваме върху всичко, което ни се е случило преди определеното събитие. Пиша по тази тема, защото много случки ме накараха да се замисля и да подсказва на читателите, че по-често трябва да се вслушваме в своето вътрешно аз.

На колежа й се наложило внезапно да замине за погребение на близък човек. Цяла нощ тя била притеснена и от напрежение я свивал стомаха. Нещо й е подсказвало, че не трябва да тръгва на път, но тя въпреки умората и напрежението решила да тръгнат със съпруга си. На 100 километра от София катастрофирали. Имали са големия късмет, че зад тях не са идвали коли. Удрят се в мантизелата и все пак успяват да излезнат извън магистралата. Каза ми, че е имала

усещането, че Бог е прострял ръка и на километри назад не е имало нищо, което да ги застраши. Дватамата остават живи, но колата е много пострадала. Жената я откарват в най-близката болница, след преглед се установява, че е със счупена дясна ръка на няколко места и множество тежки натъртвания и кръвонасядания. Сега ръката ѝ е обездвижена и лечението ѝ е продължава. Болките са големи, неприятните моменти с които трябва да се съобразява са много и по всяко време. Всички обикновено казваме — важното е, че сме живи. Колко по-добре щеше да бъде, ако не робувахме на никакви норми в живота и се вслушвахме в състоянието на организма си... Има хора, които разчитат на третото си око, но те са малцина. Повечето въпреки вътрешното си усещане действат без да се замислят, защото нямат време. Ежедневието е много напрегнато и хората се впускат във водовъртежа на живота. Едва когато нещо се случи, духовните личности си дават сметка на случилото се и за възможността то да бъде избегнато. Срещата съм се с много добри астролози и нумеролози и всички те казват, че ако човек знае няма да предприема някои пътувания. Спомням си как на съпруга ми бяха предсказали, че му предстои тежък ден през декември, в който той не трябва да излиза извън дома си, да си вземе свободен ден. Той не послуша казаното от астролозите и дойде да ме вземе от международна конференция на която присъствах. Най-хубавото е когато човек слуша вътрешния си глас. Всичко останало може да ти се отрази зле, особено ако си с лабилна нервна система. Обикновено ясновидките на това разчитат, когато с лекота говорят и вземат пари.

МИТКО АНДОНОВ ОТДАДЕН НА ХОРАТА

Таня Йовева

Повече от 40 години се срещам с хора, пиша за техните съдби, но Митко се отличава от тях с изключителната си жизненост и силен дух. Срещнах го в една от почивните станции. Заобиколен от хора с телефон в ръка. Говори, убеждава, настоява. Поради заболяване и двата му крака са отрязани, но той не се отчайва. Втурва се към живота с присъщата му стремежливост. Сформира организация на инвалидите в Девня. Помага да се създаде Дневен рехабилитационен център в града. Хората около него участват в подготвянето на европейски проекти. В продължение на 10 години той съвместно с общината изцяло преобразява живота на хората с увреждания. Благодарение на европейските средства се купува микробус, с който не престава да пътува и да показва на хората забележителностите на България. Митко е създал връзки навсякъде, осигурява на болните почивка в рехабилитационните центрове в страната. Дори е поръчал вагон от София и Петрич, за да бъде пътуването на хората приятно и безпрепятствено. Успява да намира средства от спонсори и тези почивки за хората да излизат безплатно. Сега им предстои пътуване до Турция. Участвали са в различни Национални фестивали. Обикновено хората с увреждане се затварят в домовете си, но Митко не позволява на своите приятели да живеят в своя затворен кръг. Всяка година организира по две екскурзии в чужбина. Много хора са разбрали за неговите инициативи и се обръщат към него за подкрепа. Той не се отказва да прави услуги на хора от цялата страна. Неуморен и практичен човек е Митко. След като е

пострадал, решил да посвети себе си на хората за техния пълноценен и смислен живот.

Инвалидната количка е всичко за него. Без нея той не би могъл да върши хилядите добрини за хората. Обича да пее и да се изявява на сцените. Има добра съпруга, с която живеят повече от 30 години. Имат две отгледани деца и две внучета.

Митко е на възраст, която го е научила на много неща. Завършил е техникум по дървообработване и вътрешна архитектура във Варна. Специалността му е била мебелно производство. След това започва работа в родния си град в предприятие за услуги и стоки. Там е бил в мебелно-тапицерски цех. Успял да стане добър майстор и много ценен от всички. След това става ръководител на това предприятие. Много е благодарен на своя учител в работата - Марин Понев. За добрата си работа колективът е получавал и много награди. Синът му също е наследил неговите заложиби на мебелист. С умиление той си спомня за сватбата си, на която е поканил 400 души. През 1990г. създава своя фирма за мебели. Превръща плевника на баща си в работилница. Още от тогава той е бил обичан и тачен от много хора. Калинка Димитрова е била фотограф, но той я включва в бизнеса и сега тя е дясната му ръка в работата. Единоличната фирма "Антонели" се развива добре. Митко е работохолик и увлечен в дейностите си, не обръща внимание на здравето си. Следват години наред по болници. Много се е развълнувал, когато при него е дошъл кмета на града. Разплакал се, защото вече е усетил, че ще трябва да мине от другата страна на живота, при хората с физически страдания.

През 2005г. започва нов живот за него. Дружеството на инвалидите, което той създава укрепва неговото желание да бъде полезен на

хората с увреждания. Доволен е, че отново е търсен човек. Съжالياва само, че не може да играе футбол, както някога. Започва да пише и книга за родословното си дърво. Много години е бил член на ЕСП и е участвал активно в предизборните кампании. Включван е бил в листите. Сега за втори път се кандидатира за независим общински съветник. Където и да е Митко гори в работата си. Обикновено обича да казва: "Господ ми е взел краката, за да помагам на хората." - вече разполага с повече време, за да размишлява над всичко сторено. Много често той води, своите членове и на спортни състезания. Благодарен е на фондация "Сияйна зора", която събира средства и помага на хората с увреждания. В Шумен фондация "Сияйна зора" проведе триденни спортни празници, на които са присъствали и хора от неговата организация. Всички са останали много доволни от гостоприемството и от доброто си представяне в различните състезания.

Сега Митко е доволен, че в различните дейности са включени 130 човека, а в дневният център по рехабилитация се обучават над 40 човека. Специализираният автобус всеки ден отвежда хората до центъра, където ги очакват 16 специалисти - психолози, социални работници, рехабилитатори. Осигура се и храна за обяд. С удоволствие Митко разказва за пътуванията до Гърция, почивката в здравнооздравителния комплекс на Камчия. Все инициативи, които помагат на хората да живеят пълноценно. Предстои му 40 човека да заведе в Банкя на почивка от цялата страна. Митко не само живее активно, но и гори в работата си. Стремежът му да прави добро стои над всичко в живота. Гордее се с това, че организацията е участвала в събора в Смолян за хора с увреждания и са получили златен медал.

Митко си пожелава да е жив и здрав и още много години да помага на хората.

МИТКО ГРУДЕВ СЪС СВОЯТА ФИЛОСОФИЯ ЗА ЖИВОТА

Таня Йовева

Случайно или не се запознах с Митко Грудев по телефона.

Сега той е на 68 г., но не престава да се шегува с живота, да се усмихва на всеки и да вярва, че някой от горе ни ръководи. Разговорът си започнахме така: "Простотията и слепотата не могат да се скрият..". Митко е незрящ, но това не му е попречило да живее пълноценно, да работи и да има семейство. Отначало е работил: като учител, а след това - като химик в завод "Девня". След като е загубил зрението си, решава да стане масажист.

Завършва института „Й.Филаретова” и повече от 30 години работи, като рехабилитатор. Масажирал: е много чужденци, защото е имал кабинет по хотелите и е дарявал, здраве на много от тях. Приживяванията му с хората са разнообразни, но всичко той е превръщал в смях и шеги.

Преди няколко години е починала съпругата му - Елена.

С нея те са били заедно повече от 40 години. Създали са и са отгледали, две дъщери. Имат и внучета. За съпругата си Митко си спомня с добро, тя много е помагала на хората, дори сама им предлагала помощта си. За себе си той казва, че не може да се похвали с правене на толкова добрини, като нея.

Митко си има и друг свой свят. Издал е две книги. Едната е "Три в едно". В нея преобладават разказите, стихове и хумористични неща. Работи с компютър и говореща програма, но за съжаление живее сам. Има голяма къща в едно от курортните селища на Варна.

От опита който е придобил, разбира, че човек не трябва да се взема на сериозно -"Все ми се струва" - казва той", че някой ни управлява съдбата. Той е над нас. Използва се се биоенергията на хората на клетъчна и многоклетъчна основа. Усилено се черпи енергия от събирането на компактни маси." Това според Митко управлява нещата в живота. Той вярва, че това някога ще бъде доказано. Ние сме нужни на някого. На нашите господари понякога е необходима голяма биоенергия. Помолих го да не говорим повече за енергиите, а за реалния живот. Най-голяма радост му доставя слънцето. Често, обича да се вслушва в морските вълни. Всичко в душата му е светло. Последната му книга започва така: „Аз не съм динозавърът Яворов, нито Ботев - титанът . Аз съм един масажист, който се грижи за вашето тяло, за вашите мускули за вашите стави. И само понякога плахо се вмъквам в душите ви с някое стихче несретно с някоя мисъл неканена с някоя думичка грубичка. Не ви притеснявам нали?" Митко започва да пише от 14 годишен. Първото му стихотворение е било "Първи май". Качено било на стенвестник. Повече от 50 години Митко пише разкази взети от живота, поезия и весели закачки. Никога не го е напускало чувството за хумор. Трудно му е било без съпругата, но го крепи желанието му да бъде полезен на хората със своята философия за живота с начина си на мислене с пресъздаването на случките от живота в поезия и проза. Разказвам ви за този човек, защото съдбата му не е била лесна. Но той нито за миг не е загубил светлината в душата си.

Получаване на месечни семейни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование

Какво ще се промени след 1 януари 2016 г.

- ✓ Всички семейства с отпуснати месечни семейни помощи през 2015 г., няма да бъдат задължени да подават нови заявления – декларации през м. януари 2016 г.
- ✓ Дирекциите „Социално подпомагане“ служебно ще актуализират размерите на месечните семейни помощи, отпуснати след 1 февруари 2015 г., в съответствие с определените общи размери на помощите за семействата с различен брой деца.
- ✓ Дирекциите „Социално подпомагане“ служебно ще удължат срока на отпуснатите след 1 февруари 2015 г. помощи до достигане на общ срок за получаване на помощта от 12 месеца. Това означава, че ако на семейството помощта е отпусната от м. април 2015 г., то ще продължи да я получава до м. април 2016 г., т.е. общо 12 месеца.

Семейства с отпуснати месечни семейни помощи в периода

1 март 2015 г. – 28 юли 2015 г. (преди промените в ЗСПД)

Семействата с отпуснати месечни семейни помощи в периода 1 март 2015 г. – 28 юли 2015 г. по график, писмено ще уведомяват съответната дирекция „Социално подпомагане“ за:

- настъпили промени в условията за получаване на помощта, съгласно въведеното от 28 юли 2015 г. задължение за това в Закона;
- спазването на условието семейството да живее постоянно в страната;
- съответствието с една от трите дефиниции за

„семейство“, съгласно Закона за семейни помощи за деца – „семейство на родители със сключен граждански брак“, „семейство на съжителстващи родители, без сключен граждански брак“ и „семейство на родител, който отглежда сам децата си“.

✓ **Графикът е както следва:**

до 31 януари 2016 г. – за лицата и семействата, на които са отпуснати помощи от 1 март 2015 г.;

до 29 февруари 2016 г. – за лицата и семействата, на които са отпуснати помощи от 1 април и от 1 май 2015 г.;

до 31 март 2016 г. – за лицата и семействата, на които са отпуснати помощи от 1 юни и от 1 юли 2015 г.

✓ **При представяне на информация от семейството, свързана с промяна или отпадане на основанията за получаване на месечната помощ, дирекция „Социално подпомагане“ ще извърши проверка в 30-дневен срок, в резултат на която може да измени, спре или прекрати помощта за всички или част от децата в семейството.**

✓ **Ново заявление-декларация преди изтичане на срока на отпуснатата в периода 1 март 2015 г. – 28 юли 2015 г. помощ, следва да се подаде единствено в следния случай:** когато семейството е на съвместно живеещи родители без сключен граждански брак.

✓ **В случаите, при които се налага подаване на ново заявление-декларация от съжителстващите родители, помощта няма да се прекратява, до издаването на Заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ въз основа на новото заявление-декларация.**

✓ **Семействата, на които са отпуснати месечни семейни помощи от 1 януари и 1 февруари 2015 г. не са включени в**

графика, тъй като 12-месечният срок на подпомагане изтича съответно през м. декември 2015 г. и м. януари 2016 г.

Семейства с отпуснати месечни семейни помощи

след 28 юли 2015 г. (след промените в ЗСПД)

✓ Семействата с отпуснати месечни семейни помощи след 28 юли 2015 г. **няма да подават** нито нови заявления-декларации, нито информация по график.

✓ За тези семейства важи на общо основание задължението по ЗСПД да информират дирекция „Социално подпомагане“ за промени в условията, при които е отпусната помощта в едномесечен срок от настъпването им.

Семейства с отпуснати през 2015 г. месечни семейни помощи за деца с трайни увреждания и деца, настанени в семейства на роднини и близки и в приемни семейства

✓ Семействата, на които са отпуснати месечни семейни помощи за деца с трайни увреждания, семействата на роднини и близки и приемните семейства **няма да подават** нито нови заявления-декларации, нито информация по график, независимо от началната дата на отпуснатите през 2015 г. помощи.

✓ За тези семейства важи на общо основание задължението по ЗСПД да информират дирекция „Социално подпомагане“ за промени в условията, при които е отпусната помощта в едномесечен срок от настъпването им.

Петнадесет незабравими дни в Италия

Таня Йовева

Прекарах 15 незабравими дни в Италия. Казвам незабравими, защото бях при Адриян – моя внук. На 14 август той стана на годинка.

Още със слизането на летището ме посрещна огнената сила на слънцето. Имах усещането, че влизам в някаква пещ. Посрещна ме Меги и малкият Адриян. Той не ме позна и се заплака, но не мина много време и свикна с мен. Характерното за него е, че е много контактен. Бързо се сприятелява и хората го обикват. Не е капризен и плаче само, когато е гладен или му се спи. Обича водата, не го плашат големите вълни на морето. Спокойно стои в майка си и много се радва на пенещите се вълни. Няколко бани направихме заедно, защото морето бе бурно и времето много горещо. Трудно се свиква с горещината, но за хората там е нещо обичайно. Кафетата, моловете бяха пълни с хора. Всеки се спасява както намери за добре от жарките лъчи на слънцето. Много неща ми направиха впечатление, неща от които и ние можем да се поучим. Навсякъде е помислено за децата, за техния отдих. Детски площадки има дори и на плажа. Кафетата, баровете пълни с хора, но хора весели, добронамерени, които разговарят високо, смеят се и чувстваш тяхната освободеност. В магазините е спокойно, хората минават по щандовете и си избират дрехите, обувките, несмущавани от никого. Дори седнах на кресло, което добре ме раздвижи срещу две евро. Кръстът, който ме болеше, изведнъж ми мина. И за Ади имаше удоволствие - неговите любими люлки. Цял ден можеш да си прекараш в един от големите молове без да изпитваш скука. Посетихме и множество малки, градчета край морето. Докоснах се до огромни скали и камъни, които спираха вълните. Докосваш се до тях и усещаш пръските. Превъзходна красота. В един от дните посетихме

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

един ресторант на плажа. Слушахме шума на вълните, италиански песни на живо. Преживяването беше прекрасно. Само трудно се понасяше горещината, особено задушните вечери. Едва към два часа през нощта се появява вятър и хлад.

Усеща се полъха на морето. Срещнах се и с българи, които от години работят в Италия. Там те стават силни, работливи и правят сравнение с живота в България. Италианците ги уважават, защото те работят добре. Имат възможност да обикалят страната, да се запознаят с красотите ѝ и човек от Плевен ми разказва как е пострадал при пожар на заведението и три години се е лекувал, но пак е останал да работи при същия собственик. Въпреки преживяното и болките от тежкото изгаряне той предпочита да остане на работа в Италия. Срещнах и българи да работят в кафенета, да поправят коли. Способен е нашия българин, но у нас не се цени. Благодарят на Бога, че имат работа в чужбина и че могат да помагат на децата си.

Всичко е въпрос на шанс. Едни идват и си отиват, други остават, защото са гъвкави и контактни. На летището се запознах с една майка, която отиваше при сина си в Италия. Преди години отишъл той там и започнал работа. Италианците го харесали, като добър работник и той успял не само да си извоюва добро име, но и се оженил за италианка. Тя се оказала много богата и сега той посреща майка си в голяма нова къща, в която много от нещата сам си е измайсторил. Такива са българите в чужбина. За тях няма празен ход. Работят и постигат целите си. Сега пред моя дом в София, строят висока сграда и се възхищавам на работниците, които работят усърдно, въпреки жаркото слънце са неуморни.

И у нас може да се работи добре, когато има добро заплащане и добра организация. Лошото е само това, че ще изникне 12-етажна сграда на

една малка уличка. „Всичко е бизнес”- би възкликнал човека от народа. Никой не се интересува как биха се чувствали живеещите в съседните блокове. Минаха годините на ниското строителство. В Италия в крайморските градчета преобладават къщичките с хубавите градинки, където много българи си изкарват прехраната. Хубава, топла страна с много жизнени и предприемчиви хора. За всичко е помислено – наливаш си минерална вода и плащаш. Купуваш си студена вода от магазина и отново плащаш по-скъпа вода затова, че е изстудена в хладилника.

От всичко се печели. У нас водата си тече на произвола, хората си наливат вода и са доволни, че все още и тя не се плаща.

Напоследък се наблюдава една агресивност у хората - злоба и гняв струят отвсякъде. Само чакат на някой нещо да се случи и да започнат да бълват изобилие от негативни епитети.

Няма съмнениер, че на доброто се крепи света. Благодарение на добрите и слънчеви хора аз благополучно се завърнах в България. Пътувам сама със самолетите, защото те се оказват най-удобни за хората с увреждания. Услугите, които предлагат на летището при отвеждането до самолета и обратно са чудесни.

Пълноценна почивка на устието на Камчия.

Таня Йовева

Санитарно-оздравителният комплекс Камчия се намира на около 25 км южно от Варна в една от най-живописните части на българското черноморско крайбрежие – устието на река Камчия, непосредствено до природния резерват под защитата на Юнеско, сред лонгозна гора, непосредствено на плажната ивица.

Прекарах 5 незабравими дни в този здравно-оздравителен комплекс, където всичко е добре замислено. Освен лечението, плажа, разходките с лодка по Камчия, ние имахме възможност да се запознаем с училището за космонавти, да посещаваме концерти с изявени таланти от Русия. Месеца бе септември и затова навсякъде бе тихо и приятно. Посетихме и летния театър, където всяка вечер се организираха културни прояви. Морето беше бурно, но на плажа бе чудесно. Ползвахме шезлонги, чадъри безплатно. Единственият проблем бе, че трябваше да се изкачват много стъпала след като се връщаш от морето, което бе неприятно.

Останахме много доволни от персонала, от вниманието на д-р Роев , който всяка сутрин влизаше по стаите и живо се интересуваше за здравето ни. В интерес на истината получавахме храна от ресторант и тя беше богата и разнообразна. Ние българите можем само да сме благодарни на правителството на Москва за чудесно застояния комплекс. Въздухът, водата, слънцето, макар и само за 5 дни, ни помогнаха да се възстановим и да навлезнем с ентузиазъм в ежедневната си работа .